

De naturliga och okonstlade barnen är de mest tilldragande. Det är inte tillrådligt, att visa dem särskild uppmärksamhet, och upprepa deras smarta uttalanden i deras öron. Fåfänga får icke spurras, genom att rosa deras utseende, ord, eller handlingar. De bör heller inte kläs på ett dyrt och uppmärksamhetsfrämjande sätt. Detta uppmuntrar dem annars till stolthet, och väcker missunnsamhet i kamraternas hjärtan.

Dessa små bör uppfostras med barnslig enkelhet. De bör läras, att vara nöjda med, att utföra små hjälpsamhetsplikter, och låta sig nöjas med de naturliga nöjena och erfarenheterna för sin ålder. Barn motsvarar stråna i liknelsen, och stråna äger sin särskilda skönhet. Barn bör inte göras brådmogna, utan låtas hålla fast vid sina tidiga års fräschhet och nådegåvor, så länge som det är möjligt.

De små barnen kan vara kristna, de kan vinna en erfarenhet motsvarande deras ålder. Det är allt, som Gud förväntar Sig av dem. De behöver bli upplärda i andliga ting; och föräldrarna bör ge dem alla möjligheter till, att dana en karaktär lik Kristi egen.

I Guds lagar i naturen följer verkan på orsak med ofelbar visshet. Skörden visar, vad som har sätts. En slö arbetare döms genom sitt arbete. Skörden vittnar mot honom. Likadant är det med andliga företeelser: Varje medarbetares trofasthet mäts utifrån resultatet av hans arbete. Karaktären av hans arbete, han må ha varit flitig eller slö, syns vid skörden. Härigenom avgörs hans eviga öde.

All säd, som sås, ger en skörd av sitt slag. Så förhåller det sig också med människolivet. Alla behöver vi så medkänslans, medlidandets och kärlekens frön; ty vi kommer att hösta, vad vi sår. Allt, som bär stämpeln av själviskhet, egenkärlek, självupphöjelse och självfrämjande, kommer att frambringa en liknande skörd. Han, som lever för sig själv, sår i köttet, och av köttet kommer han att inhösta fördärv.

Gud fördärvar ingen. Varje fördärvad person har sig själv att skylla. Var och en, som lägger locket på samvetets varningar och förmaningar, sår vantrons frön, och detta förfarande måste av sig självt ge en bitter skörd. Då Guds första förmaning blev avisad, sådde Faraos i forntidens motstridighetens frön, och han inhöstade motstridighet. Gud framtvingade inte hans tvivel. Vantrons frön, som Faraos sådde, gav motsvarande skörd. Så fortsatte han sitt motstånd, tills han blickade ut över sitt ödelagda land, såg sin förstföddes kalla och döda kropp, vilket också drabbade övriga förstfödda i riket, tills havets vatten slöt sig över hans stridshästar, hans krigsvagnar och hans krigsfolk. Faraos historia är en fruktansvärd illustration på sanningen i orden, att: "det människan sår skall hon också skörda." Galaterbrevet 6:7. Ville folk inse detta, skulle de välja sina sådeskorn med omsorg.

När utsädet ger skörd, och korn från skörden sedan också sås, mångfaldigar utsädet skörden. Denna lag gäller också i vårt förhållande till andra. Alla handlingar, alla ord, är en säd, som kommer att bära frukt. Varje handling av eftertänksam vänlighet, av lydighet, eller av självförnekelse vinner gehör hos

Kristus försökte, att avlägsna slöjan döljande sanningen. Det tackelse, som synden hade lagt över naturen, kom Han för att dra åt sidan. Därmed skulle Han föra fram i ljuset den andliga härlighet, som skapelsen var avsedd att återge. Hans ord satte naturens lärdomar såväl som Bibelns i ett nytt ramverk, och skänkte dem ny skönhet.

Jesus plockade den vackra liljan, och lade den i händerna på barn och unga; och då de såg Hans eget unga ansikte, fräscht med solsken från Hans Faders anlete, yttrade Han lärdomen: "Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er att inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem." Därefter kom den ljuvliga försäkran och viktiga läxan: "Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset, som i dag står på ängen och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer skall han då inte klä er? Så lite tro ni har!"

I Bergspredikan sades dessa ord till andra, förutom till barn och unga. De uttalades till skarorna, vari ingick män och kvinnor fulla av bekymmer och svårigheter samt uppgivenhet över besvikelser och sorger. Jesus fortsatte: "Gör er därför inte bekymmer och fråga inte: Vad skall vi äta? eller: Vad skall vi dricka? eller: Vad skall vi klä oss med? Efter allt detta söker hedningarna, men er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta." Så räckte Han ut händerna mot de församlade och sade: "Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också." Matteus 6:28-33.

Så tolkade Kristus det budskap, som Han Själv hade gett om ängens liljor och gräs. Han vill, att vi skall läsa det i alla liljor och i varje grässtrå. Hans ord är fulla av förvisning, och är ägnade, att stärka tron på Gud.

Så omfattande var Kristi syn på sanningen, så vidsträckt var Hans lära, att alla delar av naturen gav en illustrerande sanning. Alle de scenerier, som ögat dagligen vilar på, var knutna till någon andlig sanning, varigenom naturen är iklädd Mästarens liknelser.

Under den tidiga delen av Kristi förkunnartjänst talade Han till folk med så tydliga ord, att alla Hans åhörare kunde gripa tag om de sanningar, som Han avsåg skulle leda till deras frälsning eller räddning. Dock slog sanningen inte rot i alla hjärtan, utan fördrevs raskt därifrån. "Jag talar till dem i liknelser", sade Han, "eftersom de ser utan att se och hör utan att höra eller förstå. . . De hör illa med sina öron, och de sluter sina ögon, så att de inte ser med ögonen". Matteus 13:13-15.

Jesus önskade, att väcka nyfikenheten. Han försökte, att väcka de obekymrade, och inpränta sanningen i hjärtat. Undervisning i liknelser var populär, och inget respekt och uppmärksamhet, inte blott hos judarna, utan också hos andra folkslag. Han kunde inte ha använt effektivare undervisningsmetoder. Om åhörarna hade önskat sig insikt om det gudomliga, kunde de ha förstått Hans ord; för Han var alltid villig till, att förklara för den uppriktige lyssnaren.

Dessutom hade Kristus sanningar att bringa, som folk inte var förberedda på att ta emot eller att förstå. Av den orsaken undervisade Han dem i liknelser. Genom att knyta Sin lära till livets scenerier, erfarenheter eller naturen, vann Han deras

uppmärksamhet och gjorde intryck på deras hjärtan. Då de senare betraktade föremålen, som åskådliggjorde Hans lärosatser, erinrade de sig den gudomliga Lärarens ord. I de mänskossinnen, som var öppna för den Helige Ande, framstod innebörden hos Frälsarens lära allt tydligare. Mysterier blev begripliga, och det svårförstådda blev tydligt.

Jesus sökte åtkomst till varje hjärta. Genom att bruka olika illustrationer, framställde Han ej enbart olika sidor hos sanningen, utan vädjade också till olika åhörare. Deras intresse väcktes av bilder från vardagliga företeelser. Ingen, som lyssnade till Frälsaren, kände sig försummad eller glömd. Den ödmjukaste och syndigaste ibland dem uppfattade en röst i Hans lära, som talade medkännande och ömt till dem.

Och Han hade en annan orsak till, att undervisa i liknelser. I de församlade skarorna fanns det präster och rabbiner, skriftlärdade och äldste, herodianer och rådsmän, världsälskande, inskränkta, äregiriga män, som framför allt önskade sig något, att anklaga Honom för. Deras spioner följde Honom steg för steg dag efter dag, för att uppfatta något av det Han sade, som skulle orsaka Hans fördömmelse, och för alltid tysta Honom, som tycktes dra hela världen till Sig. Frälsaren genomsådade dessa personers sinnelag, och Han framställde sanningen på ett sådant sätt, att de inte hade något att rapportera om till Stora Rådet. Han tillrättavisade de högt uppsatta för deras hyckleri och onda gärningar, och med ett bildspråk klädde Han explosiva sanningar, vars yttrande rakt på sak skulle ha fått dem, att inte ha lyssnat till Hans ord, utan skyndsamt ha stoppat Hans verksamhet. Men samtidigt som Han undvek spionernas fällor, gjorde Han sanningen så klar, att lögnen kom i dagen, och de i hjärtat ärliga fick utbyte av Hans lärdomar. Den gudomliga visdomen och oändliga nåden tydliggjordes genom tingen i Guds skaparverk. Människorna lärde sig av Gud genom naturen och livets erfarenheter. "Ända från världens skapelse ses och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur genom de verk som han har skapat." Romarbrevet 1:20.

I Frälsarens liknelselära förekommer det en antydning om, vad som är den sanna "högre läran". Kristus kunde ha öppnat vetenskapens djupaste sanningar för människorna. Han kunde ha löst mysterier, som krävt flera hundra års slit och studium, för att tränga in i. Han kunde ha föreslagit vetenskapliga inriktningar, som skulle ha väckt djupa tankar och stimulerat uppfinnande till historiens slut. Men det gjorde Han inte. Han sade inget, för att stilla nyfikenheten, eller tillfredsställa människors äregirighet, vilket bara skulle ha slagit upp dörren till världslig storhet. I all Sin undervisning satte Kristus människornas tänkande i förbindelse med den Allsmåktiges tankar. Han förmådde inte folket till, att studera människors teorier om Gud, om Hans ord eller om Hans gärningar. Han ledde dem i stället till, att skåda Honom, som manifesteras genom Sina gärningar, ord och Sin försyn eller omsorg.

Kristus torgförde inga svårgreppade teorier, utan det väsentliga för karaktärens utveckling. Detta stärker människornas förmåga, att lära känna Gud och göra gott.

begåvad med förnuft och talförmåga, ensam skall förbise Hans gåvor och trotsa Hans vilja? Skall det bara vara förnuftsväsen, som orsakar förvirring i vår värld?

Gudomlig och mänsklig ansträngning i förening kan ses i allt, som tjänar till människans livs bevarande och uppehälle. Det kan inte förekomma någon skörd, utan att människors händer gör sin del, såsom att så fröna. Men utan de redskap, som Gud tillhandahåller, i form av sol och regn, dagg och skyar, blir det ingen växt. Så är det i förvärvslivet, inom studier och forskning. Så är det med andliga ting, under karaktärens utveckling, och i alla linjer av det kristna arbetet. Vi har en del att göra, men vi måste ha Guds makt att luta oss emot, annars mödar vi oss förgäves.

Allt, vad människan över huvud taget uträttar, det må vara inom det andliga eller inom det timliga området, bör hon ha klart för sig, att det görs i samarbete med hennes Skapare. Vi har ett stort behov av, att erkänna vår avhängighet av Gud. Det sätts för mycken lit till människor, det förtröstas för mycket på människors påfund. Det förekommer för litet tillit till den kraft, som Gud gärna ger. "... vi är Guds medarbetare". Första Korintierbrevet 3:9. Den andel, som människor bidrar med, är så liten, att den är omätbar; men förbinds det mänskliga med Kristi gudomlighet, förmår hon allt genom den styrka, som Kristus bidrar med.

Växtens gradvisa utveckling från kornstadiet är en åskådliggörande lärdom, när det gäller barnuppfostran. Det förekommer "först strå, sedan ax och därefter fullmoget vete i axet." Han, som uttalade denna liknelse, skapade de pyttesmå kornen, gav dem deras livsviktiga egenskaper, och förordnade de lagar, som styr deras växt. Och de sanningar, som liknelsen lär ut, gjordes till levande verklighet i Hans eget liv. Han följde den gudomliga växtordningen i både Sin fysiska och andliga natur, vilket illustreras genom plantan, liksom Han önskar, att alla unga skall göra. Fastän Han var himmelens Majestät, härlighetens Konung, blev Han ett litet barn i Betlehem, och representerade det hjälplösa barnet för en tid, som omfattas av sin mors omsorg. I barndomen gjorde Han ett lydigt barns gärningar. Han talade och handlade med ett barns klokskap, och inte med en människas, ärade Sina föräldrar, genom att utföra deras önskningar på hjälpsamt sätt, enligt ett barns förmåga. Men vid varje steg i Sin utveckling var Han fullkomlig, uppvisande ett syndfritt livs fullkomliga och naturliga nåd. Den Heliga Skrift skriver så här om Hans barndom: "Och pojken växte till och fylldes av kraft och vishet, och Guds välbehag vilade över honom." Och om Hans ungdom står det: "Och Jesus växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor." Lukas 2:40, 52.

Här åsyftas föräldrars och lärares arbete. De bör bidra till, att anpassa de ungas böjelser, så att de framställer den naturliga skönhet, som passar vid den tiden under varje steg av deras liv. Därmed utvecklas barnens personligheter, såsom växterna i trädgården gör.

Andra läxor från frösådden

Familjen och skolan kan lära sig dyrbara läxor från säningsarbetet och av plantans växt från fröstadiet. Låt barn och unga lära sig, att känna igen de gudomliga hjälpmedlen i de naturliga tingen, för då kommer de att kunna gripa tag i de osynliga gåvorna i tro. När de förstår Guds förunderliga verk med, att uppfylla Sin stora familjs önskemål, och hur vi skall samarbeta med Honom, kommer deras tro på Gud att stärkas, och kommer de att bli varse mera av Hans kraft i vardagen.

Gud skapade fröet, då Han danade jorden med Sitt ord. Genom Sitt ord gav Han det förmågan till, att växa och förmera sig. Han sade: "Jorden skall frambringa grönska och fröbärande örter. Fruktträd, som efter sina slag bär frukt med frö i sig, skall växa upp på jorden." Och det skedde så. . . . Gud såg att det var gott." Första Moseboken 1:11, 12. Det är detta ord, som fortsatt kommer frön att växa. Varje frö, som riktar sina gröna blad mot solljuset, tillkännager den förunderligt verkande kraften hos det ord Han sade, som "sade och det blev till"; som "befalld och det stod där." Psaltaren 33:9.

Kristus lärde Sina lärjungar, att be "vårt dagliga bröd giv oss i dag". Och då Han pekade på blommorna, uttryckte Han förvissningen: "Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset, . . . hur mycket mer skall han då inte klä er?" Matteus 6:11, 30. Kristus arbetar hela tiden på, att besvara denna bön, och att förverkliga denna förvissning. Det finns en osynlig kraft, som hela tiden verkar som människornas tjänare, för att ge dem föda och kläder. Många av de medel, som vår Herre använder i frögörandet, tycks vara bortkastade resurser, likväl framträder den levande växten. Och Han ger allt i rätta proportioner, som krävs för skördens fullbordan. Hör psalmistens sköna ord:

"Du tar dig an jorden och vattnar den,
du gör den mycket rik.

Guds källa har vatten till fyllest.

Du skaffar säd åt människorna, när du så bereder jorden.

Dess fåror vattnar du och jämnar det som är upplöjt.

Med regnskurar mjukar du upp jorden

och välsignar det som växer på den.

Du kröner året med ditt goda,

dina fotspår dryper av fetma."

Psaltaren 65:10-12.

Den materiella världen står under Guds kontroll. Naturen lyder naturlagarna. Allt talar och handlar enligt Skaparens vilja. Molnen och solskenet, dagg och regn, storm och vind, allt står under Guds ledning, och är obetingat lydigt mot Hans befallning. Det är i lydighet mot Guds lag, som kornets grodd banar sig väg genom jorden, "först strå, sedan ax och därefter fullmoget vetet i axet." Markus 4:28. Detta utvecklar Herren på deras rätta tidpunkt, eftersom de inte motsätter sig Hans verk. Och kan det då vara så, att människan, skapad till Guds avbild,

Han belyste för människorna sådana sanningar, som angår livsstilen och har att göra med evigheten.

Det var Kristus, som styrde utbildningen i Israel. Beträffande Herrens bud och förordningar, sade Han: "Du skall inskräpa dem hos dina barn och tala om dem när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du stiger upp. Du skall binda dem som ett tecken på din hand, och de skall vara som ett band till påminnelse på din panna. Och du skall skriva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar." Femte Moseboken 6:7-9. Med Sin egen lära visade Jesus, hur denna befallning skall uppfyllas – hur Guds rikes lagar och grundsatser går att framställa, så att deras skönhet och värdefullhet uppenbaras. Då Herren lärde upp Israel till, att vara Hans särskilda företrädare, gav Han dem boningar ibland kullar och dalar. De skulle hela tiden stå i kontakt med naturen och med Guds ord i liv och religiös tjänst. Därför undervisade Kristus Sina lärjungar eller elever vid sjön, på bergssluttningen och på ängar samt i lundar, där de såg tingen i naturen, som Han illustrerade eller åskådliggjorde Sin undervisning med. Och i det, att de lärde sig av Kristus, använde de sin vunna kunskap, genom att samarbeta med Honom i Hans verk.

Genom skapelsen blir vi bekanta med Skaparen. Naturens bok är en stor lärobok. Den, tillsammans med Bibeln, låter oss undervisa andra om Hans karaktär, och leda vilsegångna får åter till Guds fålla eller gemenskap. När Guds verk studeras, väcker den Helige Ande överbevisning i sinnet. Denna överbevisning beror ej på logiskt tänkande; men såvida inte tankegången har blivit för mörk, för att personen skall kunna lära känna Gud, blicken för skum, för att se Honom och hörseln för svag, för att uppfatta Hans röst, uppfångar vederbörande en djupare mening, och så gör det skrivna ordets {Bibeln} upphöjda sanningar intryck på hjärtat.

Det förekommer en enkelhet och renhet i dessa lärdomar från naturen, som gör dem särskilt värdefulla. Alla behöver den undervisning, som härstammar från denna källa. Naturens skönhet leder i sig själv själen bort från synd och världsliga lockelser till renhet, frid och Gud. De studerandes tankar är för ofta upptagna av människors teorier och spekulationer, falskari kallade för vetenskap och filosofi. De borde komma i tät beröring med naturen. Lär dem, att skapelsen och kristendomen har en Gud. De måste lära sig, att se naturens harmoni eller samklang med det andliga. Allt, som de ser med ögonen eller tar på med händerna, skall utgöra en karaktärshöjande lärdom. På så vis kommer de mentala krafterna att stärkas, sinnelaget att utvecklas och hela livet att förädlas.

Kristi avsikt med, att undervisa i liknelser, överensstämde med Sabbatens mening. Gud gav människorna ett minnesmärke över Sin skaparkraft, så att de kunde se Honom i Hans händers verk. Sabbaten påbjuder oss, att se Skaparens härlighet i Hans skapade verk. Och det var för att Han önskade, att vi skulle göra det, som Jesus knöt Sina dyrbara lärdomar till naturens skönhet. Framför alla andra dagar bör vi studera Guds budskap till oss i naturen på den heliga vilodagen. Vi bör studera Frälsarens liknelser på de ställen, där Han formulerade dem, alltså på ängar och i lundar, under den öppna himlen, ibland gräs och

blommor. När vi kommer tätt in på naturens hjärta, förverkligar Kristus Sin närvaro hos oss, och talar om Sin frid och kärlek till våra hjärtan.

Och Kristus har inte bara förknippat Sin undervisning med vilodagen, utan också länkat den till veckans slit. Han har klokhet att ge honom, som går bakom plogen och sprider utsäde. Genom plöjning och sådd, markens beredning och grödans skörd, ger Han oss en bild på Guds nåds verk i hjärtat. Således vill Han i allt nyttigt arbete och i livets övriga skeden skänka oss läxor om gudomlig sanning. Då kommer vi under våra dagliga göromål inte längre att vara så strängt upptagna, att vi glömmar bort Gud; hela tiden kommer vi att påminnas om vår Skapare och Återlösare. Tankarna på Gud kommer att genomsyra alla våra vardagliga sysslor. För vår skull kommer Hans ansiktes härlighet att vila över naturens utseende. Vi kommer härigenom att alltid insupa nya lärdomar från den himmelska sanningen, och växa till avbilder av Hans renhet. På så sätt kommer vi att "bli HERRENS lärjungar"; och vi skall "inför Gud förbli" inom våra avsedda verksamhetsfält. Jesaja 54:13; Första Korintierbrevet 7:24.

"En såningsman gick ut för att så."

Detta kapitel bygger på Matteus 13:1-9; Matteus 13:18-23; Markus 4:1-20; Lukas 8:4-15.

Sådden och dess Frön

Med liknelsen om såningsmannen åskådliggör Kristus himmelrikets angelägenheter och den store Bondens arbete för Sitt folk. Liksom en såningsman på åkern, kom Han, för att sprida sanningens himmelska korn. Och Hans liknelse var i sig den säd, med vars hjälp de dyrbaraste sanningarna om Hans nåd spreds. Liknelsen om såningsmannen värdesätts inte, som den borde, på grund av sin enkla poäng. Från bilden på det naturliga fröets placering i mulden önskar Kristus, att leda våra tankar till evangeliets frö, en sådd utmynnande i människors återkomst till Gud och trohet mot Honom. Han, som gav liknelsen om det lilla fröet, är himmelens Regent, och samma lagar, som styr över jordisk sådd, styr över sådden av sanningens frön.

Vid Gennesarets Sjö hade en grupp samlats, för att se och höra Jesus – en ivrig och förväntansfull skara. De sjuka låg där på sina mattor, i väntan på Hans behandling. Det var Kristi av Gud givna rätt, att bota ett syndigt släktes åkommor, och så tillrättavisade Han sjukdom, spridande liv, hälsa och frid omkring Sig.

Då skaran stadigt blev större, tryckte folket sig nära Kristus, till dess att det inte fanns mera plats åt dem. Så vände Han Sig till männen i fiskebåtarna, steg i båten, som skulle föra Honom över sjön, och uppmanade Sina lärjungar, att lägga ut en smula från land, varpå Han inledde Sitt tal till folkskaran på stranden.

Invid sjön låg Gennesarets vackra slätt, bortom den reste sig kullar, och på både kullarnas sidor och på slätten var såningsmän och skördefolk ivrigt sysselsatta. Den ena gruppen spred frön, den andra inhöstade den första grödan. Då Kristus betraktade scenen, sade Han:

Således börjar nådens verk i hjärtat med små steg. Det sägs ett ord, en ljusstråle sprids i själen, det utövas ett inflytande, som är början till det nya livet; och vem kan mäta dess utfall?

Det är inte bara tillväxten i Kristi rike, som liknelsen om senapsfröet åskådliggör, utan liknelsen framställer alla steg i den troendes erfarenhet och upprepas. Åt Sin församling har Gud en särskild sanning och ett särskilt arbete i alla tider. Den sanning, som döljs för världens visa och kloka, uppenbaras för den barnlige och ödmjuka. Sanningen kräver självuppoftning. Det är strider att utkämpa och segrar att vinna. Från första början är dess försvarare få. De motarbetas och föraktas av världens stora män och av en världsanpassad kyrka. Se Johannes Döparen, Kristi förelöpare, stå ensam och tillrättavisa det judiska folket för dess stolthet och formalism. Se evangeliets första frontkämpar i Europa. Hur obetydligt, hur hopplöst verkade inte Paulus' och Silas' uppdrag vara, de två tältmakarna, vilka jämte sina kamrater tog båten från Troas till Filippi. Se den åldrige Paulus i kedjor förkunna Kristus i kejsarnas starka fäste. Se de små slav- och bondesamhällena i strid med det kejsarliga, hedniska Rom. Se Martin Luther stå upp mot den mäktiga kyrkan, som är mästerverket av världens visdom. Se honom hålla fast vid Guds ord, inför kejsaren och påven, och säga: "Här står jag och kan inte annat. Gud hjälpe mig!" Se John Wesley förkunna Kristus och Hans rättfärdighet mitt ibland formalism, sinnlighet och hedendom. Se en person tyngd av veropen över den hedniska världen be vädjande om förmånen, att bringa dem Kristi kärleksbudskap. Hör prästerskapets svar: "Sätt Dig ned, unge man. När Gud önskar, att omvända hedningarna, kommer Han att göra det utan Din och min hjälp."

De stora ledarna för dagens religiösa tänkande sjunger deras lov och bygger upp deras minnesmärken, som planterade sanningens frön för flera hundra år sedan. Är det inte i dag många, som vänder ryggen åt detta verk, för att trampa ned de spirande fröna? Det gamla talet upprepas: "Vi vet att Gud har talat till Mose, men varifrån den här mannen [Kristus i den budbärare Han sänder] kommer, det vet vi inte." Johannes 9:29. Liksom på den första tiden, står de särskilda sanningarna inte att finna hos de prästerliga myndigheterna, utan hos män och kvinnor, som inte är för lärda, eller för kloka, till att tro Guds ord.

"Bröder, se på er egen kallelse. Inte många av er var visa om man ser till det yttre, inte många var mäktiga, inte många av förnäm släkt. Nej, det som för världen var dåraktigt har Gud utvalt för att låta de visa stå där med skam, och det som för världen var oansenligt och föraktat, ja, det som inte var till, har Gud utvalt för att göra till intet det som var till" (Första Korintierbrevet 1:26-28); för att inte "er tro skulle bygga på människors visdom utan på Guds kraft" (Första Korintierbrevet 2:5).

Och i detta sista släkte skall liknelsen om senapsfröet nå tydligt ut och triumfera. Det lilla fröet kommer att bli ett träd. Varningens och nådens sista budskap skall nå ut till "alla folk och stammar och språk" (Uppenbarelsboken 14:6-14), för att vinna "ett folk åt sitt namn bland hedningarna" (Apostlagärningarna 15:14; Uppenbarelsboken 18:1). Och jorden skall upplysas med Hans härlighet.

”Det är som ett senapskorn.”

Detta kapitel bygger på Matteus 13:31, 32; Markus 4:30-32; Lukas 13:18, 19. Där var många fariséer i skaran, som lyssnade till Kristi lära. Dessa lade hånfullt märke till, hur få av Hans anhängare erkände Honom som Messias. Och de undrade sinsemellan, hur denne blygsamme lärare skulle kunna upphöja Israel till universellt herravälde. Hur kunde Han upprätta ett nytt rike utan egen rikedom, makt eller ära? Kristus läste deras tankar och besvarade dem:

”Vad skall vi likna Guds rike med, eller vilken liknelse skall vi använda för att beskriva det?” Hos jordiska riken fanns det inget, som kunde tjäna som liknelse. Han fann ingen symbol hos borgerliga samfund. ”Det är som ett senapskorn. När man sår det är det minst av alla frön på jorden. Men när det har blivit sått, växer det upp och blir större än alla köksväxter och får så stora grenar att himlens fåglar kan bygga bo i dess skugga.”

Fröets kärna växer, genom att nyttja den livgivande princip, som Gud har lagt ned däri. Dess utveckling beror ej på människors kraft. Så är det också med Kristi rike. Det är en ny skapelse. Dess utvecklingsprinciper är raka motsatsen till dem, som härskar i denna världens riken. Jordiska regeringar härskar med fysisk makt; de upprätthåller sin dominans genom krig; men det nya rikets grundläggare är Fredens Furste {Fridsfursten}. Den Helige Ande använder symboler på våldsamma rovdjur, för att beskriva världsliga riken; men om Kristus sägs det: ”Se Guds lamm, som tar bort världens synd.” Johannes 1:29. I Hans regeringsplan brukas inte råhet, för att betvinga samvetet. Judarna väntade sig, att Guds rike skulle upprättas på samma sätt, som världens riken. För att underlätta rättfärdigheten, tog de till utvärtes mått och steg. De tänkte ut metoder och lade planer. Men Kristus ingjuter en princip. Genom att inplantera sanning och rättfärdighet, motarbetar Han villfarelse och synd.

Då Jesus yttrade denna liknelse, syntes det senapsplantor när och fjärran, de hävde sig över gräs och vete, deras grenar svajade lätt i luften. Fåglarna flög från kvist till kvist, och sjöng ibland de lövrika bladen. Likväl var fröna, som spirade upp till dessa jättelika växter, ibland de minsta av alla frön. Först sände de upp ett ömtåligt skott, men de fick starkare livskraft, och växte och blomstrade, till dess, att de hade uppnått sin dåvarande storlek. Kristi rike verkar alltså till en början ödmjukt och blygsamt. I jämförelse med jordiska riken, ter det sig som det minsta av alla. Kristi krav på, att vara kung, hånades av denna världens styresmän. Ändå ägde evangeliets rike gudomligt liv i de mäktiga sanningar, som gavs åt Hans efterföljare. Och hur snabbt växte det, vilket vidsträckt inflytande vann det! Då Kristus uttalade denna liknelse, var det bara några få galiléiska bönder, som representerade det nya riket. Det betonades upprepade gånger, att deras fattigdom och ringa antal var orsak till, att människorna inte skulle ha att göra med dessa enkla fiskare, som följde Jesus. Men senapskornet skulle växa och breda ut vingarna över världen. Då de jordiska riken, vars härlighet upptog människornas medvetande, skulle komma att gå under, skulle Kristi rike bestå, det skulle vara en mäktig och vittfamnande makt.

”En såningsman gick ut för att så. Och när han sådde, föll en del vid vägen, och fåglarna kom och åt upp det. En del föll på stenig mark, där det inte hade mycket jord. Det sköt genast upp, eftersom det inte hade djup jord. Men när solen steg, förbrändes det och vissnade bort, därför att det inte hade någon rot. En del föll bland tistlar, och tistlarna växte upp och kvävde det. Men en del föll i god jord och bar frukt, hundrafalt och sextiofalt och trettiofalt.”

Folk förstod inte Kristi mission på Hans tid. Sättet Han kom på, motsvarade inte deras förväntningar. Herren Jesus var grundvalen för hela den judiska hushållningen. Dess imponerande offerceremonier var förordnade av Gud. De skulle lära folket, att den Utlovade skulle komma till dem på den tidpunkt, som ceremonierna pekade hän till. Men judarna hade upphöjt formerna och ceremonierna och hade förlorat avsikten med dessa ur sikte. Människors traditioner, levnadsregler och förordningar dolde dessa lärdomar för dem, som Gud ville bringa. Dessa levnadsregler och traditioner blev till ett hinder, för att de skulle kunna förstå och praktisera sann religion. Och då Verkligheten kom, i form av Kristus, insåg de ej, att Han uppfyllde ceremoniernas och offrens symboler, att Han var verkligheten bakom deras skuggbilder. De förkastade förebilden, och klängde sig fast vid sina symboler och onödiga ceremonier. Guds Son hade kommit, men de bad fortsatt om ett tecken. Budskapet ”Omvänd er, ty himmelriket är nära” besvarade de med krav på ett mirakel. Matteus 3:2. Kristi evangelium var anstötligt för dem, eftersom de fordrade tecken i stället för en Frälsare. De väntade sig, att Messias skulle bevisa Sina påståenden genom mäktiga segrar, varigenom Han skulle upprätta Sitt rike på ruinerna av jordiska riken. Dessa förväntningar besvarade Kristus med liknelsen om såningsmannen. Guds rike skulle inte vinna seger genom väpnade härar, inte genom våldsamma erövringar, utan genom att ingjuta en ny princip i människornas hjärtan.

”Den som sår den goda säden är Människosonen.” Matteus 13:37. Kristus hade kommit, inte som kung, utan som såningsman; inte för att besegra kungariket, utan för att sprida frön; inte för att egga Sina efterföljare till världsliga segrar och nationell storhet, utan för att bärga en skörd efter tålmodigt slit, trots förluster och skuffelser.

Fariséerna uppfattade innebörden av Kristi liknelse, men för dem var den en ovälkommen lärdom. De låtsades, att inte förstå den. För mängden var den nya läran en än större gåta, vars ord hade rört deras hjärtan så märkligt och grusat deras äregirighet så bittert. Lärjungarna hade själva inte begripit liknelsen – men deras intresse hade väckts. De kom i enskildhet till Jesus och bad om en förklaring.

Det var denna önskan, som Kristus ville väcka, så att Han kunde fördjupa Sin undervisning ändå mer. Han förklarade liknelsen för dem, liksom Han gärna gör Sina ord tydliga för alla, som söker Honom av uppriktigt hjärta. De, som studerar Guds ord med öppet sinne, öppnar förståndet för den Helige Andes upplysning. Därför kommer de ej att förbli i mörkret, vad gäller ordets betydelse. ”Om någon vill göra hans vilja”, sade Kristus, ”skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv.” Johannes 7:17. Alla, som kommer till Kristus för klarare

insikt om sanningen, kommer att få detta. Han kommer att uttyda himmelrikets hemligheter för dem, och dessa hemligheter kommer att förstås av de människors hjärtan, som längtar efter kunskap om sanningen. Ett himmelsk ljus kommer att stråla in i själens tempel, och kommer att uppenbaras för andra som en klart skinande fackla över en mörk stig.

”Såningsmannen gick ut för att så.” I Östern var tillståndet i samhället så osäkert, och det förelåg sådana allvarliga hot om våld, att människorna huvudsakligen bodde i kringgårdade städer. Likväl måste bönderna dagligen gå utanför stadsmuren till sitt arbete. Likaså gick Kristus, den himmelske Såningsmannen, ut för att så. Han lämnade Sitt trygga och fredliga hem, lämnade den härlighet Han delade med Fadern, innan världen blev till, lämnade Sin plats på universums tron. Han trädde fram, och måste lida och bli frestad; trädde fram ensam, för att utså livets frön i ogräset, och vattna med Sitt blod, för en förtappad världskull.

På samma sätt måste Hans tjänare gå ut, för att så. Då Abraham kallades, att sprida sanningens frön, fordrades detta av honom: ”Gå ut ur ditt land och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig.” Första Moseboken 12:1. ”... och han begav sig i väg utan att veta vart han skulle komma.” Hebréerbrevet 11:8. På motsvarande sätt kom budskapet från Gud till Paulus, medan han bad i Jerusalems tempel: ”Gå! Jag skall sända dig ut till hedningarna långt borta.” Apostlagärningarna 22:21. Alltså måste de, som kallas att förena sig med Kristus, lämna allt, för att kunna följa Honom. Gamla förbindelser måste ges upp, framtidsplaner avstås ifrån, jordiska hopp glömmas. Fröerna måste sås under slit och tårar, i ensamhet och genom uppoffring.

”Såningsmannen sår ordet.” Kristus kom, för att beså världen med sanningen. Ända sedan människornas syndafall har Satan spritt villfarelsens frön. Det var genom en lögn, som han först fick kontroll över människorna, och härigenom verkar han ständigt, för att kullkasta Guds rike på jorden och få människor under sin makt. En såningsman från en högre värld, Kristus, kom för att så sanningens frön. Han, som hade deltagit vid Guds rådslag, som hade vistats i det innersta av den eviga helgedomen, kunde föra människor till sanningens rena grundsatser. Ända sedan människans syndafall har Kristus varit sanningens Uppenbarare för världen. Genom Honom överförs den ofördärvade säden, ”Guds levande ord som består”, till människorna. Första Petrusbrevet 1:23. I det första löftet till vårt fallna släkte i Edens Lustgård sådde Kristus evangeliets säd. Men liknelsen om såningsmannen gäller i synnerhet Hans personliga förkunnartjänst ibland människorna, och det arbete, som Han har grundat och infört.

Guds ord är säden. Varje frö äger en spirande princip i sig självt. I detta ligger växtens liv gömt. Alltså finns det liv i Guds ord. Kristus säger: ”De ord som jag har talat till er är Ande och liv.” Johannes 6:63. ”Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv.” Johannes 5:24. Det ligger kraft i alla befallningar och i alla löften i Guds ord, Guds eget liv, varigenom budet går att uppfylla och löftet att förverkliga. Den, som tar emot ordet i tro, tar emot Guds liv och karaktär. Alla frön frambringar frukt av sitt slag. Sås säden under rätta betingelser, utvecklar den sitt eget liv i växten. Ta emot det ofördärvliga ordets

dessa falska bröder. Hur var det egentligen med den första menigheten? Ananias och Safira anslöt sig till lärjungarna. Simon Magus blev döpt. Demas, som svek Paulus, hade räknats som troende. Judas Iskariot räknades till apostlarna. Återlösaren vill inte förlora en enda själ; Hans erfarenhet med Judas står nedskrivet, för att visa Hans långa tålmod med den hårdnackade mänskonaturen, och Han påbjuder oss, att ha överseende, liksom Han har haft överseende. Han har sagt, att falska bröder skall förekomma i menigheten till slutet.

Trots Kristi förmaning, har människor försökt, att rycka upp ogräset med rötterna. För att straffa dem, som man menat ha gjort ont, har församlingen vänt sig till myndigheterna. De, som har övergett fastställda lärosatser, har fångslats, pinats och avrättats på uppdrag av dem, som har hävdats sig handla under Kristi ingivelse och med Hans godkännande. Men det är Satans anda, inte Kristi anda och Ande, som inger dylika handlingar i hjärtat. Det här är Satans egen metod, för att lägga världen under fötterna. Gud har framställts fel, då kyrkan har behandlat de förmodat kätterska på detta vis.

Det är inte bedömning och fördömelse av andra, utan jagets ödmjukande och dämpande, som utgör lärosatsen i Kristi liknelse. Inte allt, som sås på åkern, är sunt vete. Faktumet, att kyrkan befolkas av människor, bevisar inte deras kristenhet.

Ogräset är verkligen likt vetet, när bladen är gröna, men när fälten vitnar till skörd, bär det värdelösa ogräset ingen likhet med vetet, som har böjt sig under vikten från sina fulla, mogna ax. Syndare, som utger sig för att vara fromma, beblandar sig för en tid med Kristi sanna efterföljare, och likheten med kristendomen är avsedd, att bedra många; men vid världens inhöstning kommer det ej att finnas någon likhet mellan gott och ont. Då avslöjas de, som har förenat sig med kyrkan, utan att ha förenat sig med Kristus.

Ogräset tillåts, att gro ibland vetet, och erhåller alla solskenet och regnets fördelar; men under skördetiden kommer Ni ”åter se skillnaden mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som inte tjänar honom.” Malaki 3:18. Kristus kommer Självt att avgöra, vilka som är värdiga till, att bo i himmelens familj. Han är nämligen den, som kommer att döma var och en efter hans ord och hans gärningar. Bekännelse betyder inget på den skalan. Det är karaktären, som avgör ens öde.

Frälsaren pekar inte fram till en tidpunkt, när ogräset förvandlas till vete. Vetet och ogräset växer tillsammans, till skörden, vid världens slut. Då skall ogräset bindas i knippen och brännas upp, medan vetet skall samlas in i Guds lada. ”Då skall de rättfärdiga lysa som solen, i sin Faders rike.” Då skall ”Människosonen... sända ut sina änglar, och de skall samla ihop och föra bort ur hans rike alla som blir andra till fall och lever i laglöshet, och de skall kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall man gråta och skära tänder.”

I Österlandet hände det, att hämnd utkrävdes, genom att en fiendes åker besåddes med skadligt ogräs, vilket starkt liknade vetet, då det sköt upp. Då det växte upp jämte vetet, skadade det grödan och förorsakade åkerns ägare bekymmer och ekonomiskt avbräck eller förlust. Alltså är det på grund av fiendskap mot Kristus, som Satan sprider sin onda säd ibland rikets sunda sädeskorn. Frukten av sin egen sådd tillskriver han Guds Son. Genom att ta in dem i församlingen, som bär Kristi namn, fastän de förnekar Hans karaktär, ser den Onde till, att Gud vanäras. Frälsningsverket framställs därigenom fel, och själar försätts i fara.

Kristi tjänare sörjer, när de ser sanna och falska troende blandas samman i menigheten. De längtar efter, att göra något för församlingens rening. Liksom bondens tjänare, står de beredda, att rycka upp ogräset med roten. På det reagerar Kristus så här: "Nej, svarade han, om ni rensar bort ogräset, kan ni på samma gång rycka upp vetet. Låt båda växa tillsammans fram till skörden."

Kristus har tydligt lärt ut, att de, som håller fast vid öppen synd, måste skiljas från kyrkan, men Han har inte gett oss lov till, att bedöma karaktär och motiv eller bevekelsegrund. Han känner alltför väl vår natur, för att anförtro den uppgiften åt oss. I fall vi försöker, att med rötterna rycka upp ur kyrkan dem vi tror är falska kristna, kommer vi helt säkert att fela. Vi betraktar ofta som hopplösa de människor, som Kristus drar till Sig. Skulle vi behandla dessa själar enligt vårt ofullkomliga omdöme, kunde vi släcka deras sista hopp. Många, som menar sig vara äkta kristna, kommer till sist att befinnas väga för lätt. Många skall komma till himmelen, som omgivningen aldrig trodde skulle komma dit. Människor dömer efter skenet, medan Gud dömer efter hjärtat. Ogräset och vetet kommer att växa tillsammans ända till skörden; och skörden är slutet på prøvotiden.

Det finns en annan läxa i Frälsarens ord – en läxa om förunderligt överseende och ömsint kärlek. Liksom ogräset slår rot och slingrar sig kring det ädla vetet, kan falska bröder i menigheten vara tätt förbundna med sanna lärjungar. De föregivet troendes verkliga karaktär framgår ej tydligt. Skulle de åtskiljas från kyrkan, kunde andra lätt snubbla, som annars skulle ha förblivit ståndaktiga.

Läran i denna liknelse illustreras med Guds egen behandling av människor och änglar. Satan är en bedragare. Då han syndade i himmelen, genomskådade inte ens de trofasta änglarna hans karaktär tillfullo. Det var därför, som Gud inte genast utplånade Satan. Hade Han gjort det, skulle de heliga änglarna inte ha uppfattat Guds rättfärdighet och kärlek. Hade Guds godhet betvivlats, skulle detta ha fungerat som ond säd, vilken skulle ha fört med sig syndens och eländets bittra frukt. Därför skonades det ondas upphovsman, för att fullt utveckla sin karaktär. Genom långa tider har Gud uthärdat smärtan av, att skåda onda gärningar, Han har skänkt Golgatas oändliga Gåva, framför att låta någon bedras av den Ondes felaktiga framställningar; ty ogräset kunde ej utrotas utan fara för, att också slita upp det dyrbara vetet. Och skall vi då inte vara lika överseende mot våra medmänniskor, som himmelens och jordens Herre är mot Satan? Världen har inte rätt till, att betvivla kristendomens sanning, för att det finns ovärdiga medlemmar i församlingen! Kristna bör ej heller bli modlösa på grund av

såd i själen genom tro, så kommer den att åstadkomma en karaktär och ett liv enligt karaktärens likhet med Guds liv.

Israels lärare sådde inte Guds ords säd. Kristi arbete som sanningslärare stod i bjärt kontrast till rabbinernas på Hans tid. De uppehöll sig vid traditioner, vid människors teorier och spekulationer. Ofta satte de människors läror och skrivelser om ordet i ordets ställe. Deras undervisning saknade kraft till, att stärka själen. Temat för Kristi undervisning och förkunnelse var Guds ord. Han svarade på frågor med ett tydligt "det står skrivet", "Vad säger Skrifterna?", "Hur läser Du?". Vid varje tillfälle, antingen vän eller fiende visade intresse, sådde Han ordets frön. Han, som är Vägen, Sanningen och Livet, är Självet det levande Ordet, som hänvisar oss till Skrifterna och säger: "De vittnar om Mig" och "han började med Mose och alla profeterna" samt förklarade "vad som var sagt om honom i alla Skrifterna." Johannes 5:39; Lukas 24:27.

Kristi tjänare skall utföra samma arbete. I våra dagar, såväl som i gamla dagar, åsidosätts Guds ords livsviktiga sanningar till förmån för människors teorier och spekulationer. Många bekännande förkunnare av evangeliet godtar inte hela Bibeln som det inspirerade ordet. En klok man förkastar en ståndpunkt; en annan ifrågasätter en annan del. De sätter sitt omdöme över ordet; och delarna av Skriften, som de verkligen undervisar om, vilar på deras egen myndighet. Skriftens gudomliga auktoritet upphävs. På detta vis sås hedendomens frön vitt och brett; folk blir nämligen förvirrade och vet inte, vad de skall tro. Det förekommer många tropspunkter, som inte förtjänar vår begrundan. I Kristi dagar klädde rabbinerna många delar av Skriften med en tvingande, gåtfull överbyggnad. Eftersom Guds ords rena lära fördömde deras metoder, motarbetade de Skriftens kraft. Det samma sker i dag. Guds ord görs till något mystiskt och dunkelt, för att ursäktat överträdelsen av Hans lag. Kristus varnade för denna praxis på Sin tid. Han lärde, att Guds ord skulle förstås av alla. Han pekade på Skriften som en trygg auktoritet, och vi bör göra det samma. Bibeln skall presenteras som den allsmäktige Gudens ord, som slutet på all strid och fundamentet för all tro.

Bibeln har berövats sin kraft, och följderna märks genom nedgång i samklang mellan det andliga livets beståndsdelar. Många av predikningarna från talarstolarna i dag har inte den gudomliga klang och styrka, som väcker samvetet och tillför själen liv. Åhörarna kan inte säga: "Brann inte våra hjärtan när han talade med oss på vägen och öppnade Skrifterna för oss?" (Lukas 24:32). Det är många, som ropar efter den levande Guden, de längtar efter Hans närvaro i sina liv. Filosofiska teorier eller litterära avhandlingar kan inte tillfredsställa hjärtat, oavsett kvalitet. Människors påståenden och påhitt saknar värde. Låt Guds ord tala till folk. Måtte de, som bara har hört traditioner och människors teorier och principer, uppfatta Hans röst, som kan förnya själen till evigt liv genom Sitt ord!

Kristi älsklingsämne var Guds faderliga ömhet och översvallande nåd; Han uppehöll sig mycket vid heligheten i Hans karaktär och Hans lag; Han presenterade Sig Självet för folket som Vägen, Sanningen och Livet. Låt detta vara ämnena för Kristi förkunnande tjänare. Framställ sanningen som den är i Jesus.

Gör lagens och evangeliets krav tydliga. Berätta för folket om Kristi självförnekande och självupppoffrande liv; om Hans förödmjukelse och död; om Hans uppståndelse och himmelfärd; om Hans medling för dem i Guds salar; om Hans löfte: "skall jag komma tillbaka och ta er till mig". Johannes 14:3.

I stället för att dryfta felaktiga teorier, eller försöka, att bekämpa evangeliets motståndare, bör vi följa Kristi exempel. Ge plats i livet åt friska sanningar från Guds förrådshus: "predika ordet"; "så vid alla vatten"; "träd fram i tid och otid"; "den som har tagit emot mitt ord, han må troget tala mitt ord. Vad är halm mot säd? säger HERREN"; "Allt Guds ord är rent. . . . Lägg ingenting till hans ord, så att han beslår dig med lögn." Andra Timoteusbrevet 4:2; Jesaja 32:20; Jeremia 23:28; Ordspråksboken 30:5, 6.

"Såningsmannen sår ordet." Här framträder den stora regel, som bör ligga till grund för allt utbildningsarbete. "Såden är Guds ord." Men i många av vår tids skolor åsidosätts Guds ord. Andra ämnen upptar tankarna. Studiet av hedniska författare tar stort utrymme inom utbildningssystemet. Skeptiska lärosatser vävs in i skolböckerna. Vetenskaplig granskning blir vilseledande, eftersom dess upptäckter tolkas fel och förvrängs. Guds ord jämförs med forskningens tvivelaktiga lära, och fås att framstå som osäkert och icke trovärdigt. Härigenom sås tvivlets frön i de ungas sinnen, och skjuter upp i frestelsens stund. När tron på Guds ord går förlorad, har själen ingen vägvisare, ingen fast grund. De unga förs ut på stigar, som leder bort från Gud och det eviga livet.

Detta har således i hög grad orsakat den utbredda syndighet, som råder i dagens värld. När Guds ord kasseras, avvisas samtidigt dess inneboende kraft till, att stå emot det icke omvända hjärtats onda böjelser. Människor sår i köttet och kommer att inhösta fördärv i köttet.

Och här finner vi också den grundläggande orsaken till mental svaghet och oförmåga. När sinnet vänder sig bort från Guds ord, för att söka näring ur oinspirerade människors skrifter, förtvinar och förläckas sinnet. Tankarna kommer ej i beröring med djupa och vittomfattande principer för evig sanning. Förståndet anpassas till, att syssla med ting, som det är vant vid – och härigenom försvagas förståndets kraft, och blir med tiden oförmögen till, att växa.

Allt detta är falsk utbildning. Varje lärares arbete bör vara, att fästa de ungas tankar på det inspirerade ordets storslagna sanningar. Detta är den väsentligaste utbildningen för detta liv och för det kommande.

Men hys inte tanken, att detta kommer att förhindra studium i vetenskap, eller leda till lägre utbildningsnivå. Guds kunskap är lika hög som himmelen och bred som universum. Det finns inget, som är lika förädlade och livgivande, som ett studium om de stora ämnen, som angår vårt eviga liv. Måtte de unga sträcka sig efter dessa av Gud givna sanningar, ty då kommer deras tänkande att skärpas. Det kommer att göra varje studerande, som är en ordets görare, till en mäktigare tänkare och säkra vederbörande en rikedom på kunskap, som är oförgänglig.

Den utbildning, som fås genom studium av Skrifterna, utgör erfarenhetsmässig kunskap om vägen till frälsning. En sådan utbildning återupprättar Guds bild i

Det förekommer ingen växt eller fruktbarhet i ett liv, som kretsar kring sig självt. Om Du har tagit emot Kristus som en personlig Frälsare, måste Du glömma Dig själv, och försöka, att hjälpa andra. Tala om Kristi kärlek, berätta om Hans godhet. Gör alla plikter, som erbjuder sig. Bär bördan av själar i hjärtat, och belys frälsningen för alla förlorade med alla till buds stående medel. I det, att Du tar emot Kristi Ande – den osjälviske Ande, som fordrar arbete för andra – kommer Du att växa till och bära frukt. Andens nådegåvor kommer att mogna i Din karaktär. Din tro kommer att växa, Ditt samvete att bli känsligare, Din kärlek att bli fullkomlig. Du kommer att mer och mer återspegla Kristi väsen, som i allt är rent, ädelt och älskvärt.

"Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning." Galaterbrevet 5:22, 23. Denna frukt kan aldrig ruttna, utan medför skörd till evigt liv, i enlighet med sina egenskaper.

"Och när grödan är mogen räcker han genast ut skäran, eftersom skördetiden är inne." Kristus väntar med stark längtan efter, att visa Sig Själv genom Sin församling. När Kristi karaktär har återställts fullkomligt i Hans folk, skall Han komma och återropa dem som Sina egna.

Det är varje kristens förmån, att inte bara vänta på, utan påskynda vår Herre Jesu Kristi ankomst (Andra Petrusbrevet 3:12). Om alla bekännande kristna skulle bära frukt till Hans ära, hur snabbt skulle då inte hela världen besås med evangeliets säd! Den sista stora skörden skulle raskt mogna, och Kristus skulle anlända, för att samla in det värdefulla vetet.

Ogräset

Detta kapitel bygger på Matteus 13:24-30; Matteus 13:37-43.

"En annan liknelse framställde han för dem: 'Himmelriket är likt en man som sådde god säd i sin åker. Men då folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs mitt ibland vetet och gick sedan sin väg. När nu säden sköt upp och gick i ax, visade sig också ogräset.'

"Åkern", sade Kristus, "är världen." Men vi måste förstå, att denna föreställer Kristi församling i världen. Liknelsen är en beskrivning av det, som angår Guds rike, Hans frälsningsarbete för människor; och detta arbete utträttas av församlingen. Förvisso har den Helige Ande gått ut till hela världen, överallt påverkar den människors hjärtan; men det är i församlingen, som vi skall växa och mogna till Guds lada.

"Den som sår den goda säden är Människosonen.... Den goda säden är rikets barn, ogräset är den ondes barn." Den goda säden representerar dem, som är födda av Guds ord, sanningen. Ogräset representerar en klass, som förkroppsligar villfarelsens eller de falska principernas frukt. "Ovänner som sådde det är djävulen." Varken Gud eller Hans änglar har någonsin sått säd, som ger ogräs. Ogräset sås alltid av Satan, Guds och människans fiende.

ena eller det andra kommer att ha framgång. Detta är inte en fråga, som vi kan avgöra. Vi skall göra vårt arbete, och överlåta följderna till Gud. "Så din säd om morgonen och låt inte din hand vila om kvällen". Predikaren 11:6. I Sitt stora förbund tillkännager Gud, att: "Så länge jorden består, skall sådd och skörd . . . aldrig upphöra." Första Moseboken 8:22. I tillit till detta löfte odlar och besår bonden jorden. Vi skall inte hysa mindre tillit till andligt sättningsarbete, utan lita på säkerheten hos Hans löfte: "så skall det vara med ordet som går ut från min mun. Förgäves skall det inte vända tillbaka till mig utan att ha verkat vad jag vill, och utfört det vartill jag har sänt ut det." Jesaja 55:11. "Gråtande går de ut och bär sitt utsäde. Med jubel kommer de åter och bär sina kärvar." Psaltaren 126:6.

Grodden betecknar början på det andliga livet, och växtens utveckling är en skön bild på den kristnes växt. Som det är med naturen, så är det med nåden; det kan ej förekomma något liv utan växt. Plantan måste antingen växa eller dö. Under växandet är den tyst och gör inget väsen av sig, men utvecklingen fortskrider ständigt. Likadant är det med det kristna livets gång. Varje steg under vår levnads utveckling måste vara fullkomligt, och om Guds plan med oss skall fullbordas, måste vi stadigt växa till andligt. Helgelsen är ett livslångt arbete. Tack vare ökade möjligheter, tilltar vår erfarenhet och vinner vi nya kunskaper. Vi blir starka nog till, att bära ansvar, och vår mognad står i förhållande till våra privilegier.

Plantan växer, genom att få det, som Gud har gett den för livets underhåll. Den sänder sina rötter ned i jorden. Den suger åt sig solsken, dag och regn. Den får sina livgivande egenskaper från luften. Likaså skall den kristne växa i samarbete med de gudomliga väsendena. När vi märker vår hjälplöshet, skall vi nyttja alla de möjligheter vi har fått, så att vi vinner större erfarenhet. Liksom växten skjuter ned rötterna i marken, skall vi slå djup rot i Kristus. Såsom växten får solsken, dag och regn, skall vi öppna våra hjärtan för den Helige Ande. Arbetet skall göras: "Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot." Sakarja 4:6. Om vi håller tankarna fästade på Kristus, kommer Han att verka "likt ett regn, likt ett vårregn som vattnar jorden." Hosea 6:3. Som Rättfärdighetens Sol kommer Han att "gå upp med läkedom under sina vingar." Malaki 3:2. Vi skall "blomstra som en lilja". Vi skall "grönska som vinstockar." Hosea 14:6, 8. När vi hela tiden litat på Kristus som vår personlige Frälsare, skall vi, i allt, växa upp till Honom, som är vårt huvud.

Vetet utvecklar "först strå, så ax och därefter fullmoget vete i axet." Meningen med bondens sådd och omsorg om de växande plantorna är, att alstra gröda. Han vill se bröd till den hungrige och säd till den framtida skörden. Likaså väntar den gudomlige Bonden på en skörd som lön för Sitt arbete och uppoffrande. Kristus söker, att återskapa Sig Själ i mänskohjärtan; och detta gör Han hos dem, som tror på Honom. Meningen med det kristna livet är, att bära frukt – att återspegla Kristi karaktär hos den troende, så att den går att frambringa också hos andra.

Plantan gror, spirar och bär inte frukt för egen del, utan för att ge "säd till att så och bröd till att äta". Jesaja 55:10. Alltså skall ingen leva för sig själv. Den kristne finns i världen som Kristi företrädare, för att andra själar också skall frälsas eller räddas.

själen. Den stärker och befäster sinnet mot frestelse, och utrustar eleven till, att bli Kristi medarbetare i Hans nåderika uppdrag i världen. Därmed görs han till medlem av den himmelska familjen; och bereds han på, att dela de heligas arv i ljuset.

Men den, som lär ut heliga sanningar, kan endast förmedla det, som han själv känner till av erfarenhet. "Sättningsmannen sådde säden." Kristus undervisade om sanningen, för att Han var sanningen. Hans eget tänkande, Hans karaktär, Hans livserfarenhet inlemmades i Hans undervisning. Likadant är det med Hans tjänare: De, som vill undervisa om ordet, måste göra ordet till sitt, genom personlig erfarenhet. De måste veta, vad det vill säga, att Kristus har gjorts till deras visdom, rättfärdighet, helgelse och förlösning. När de framställer Guds ord för andra, skall det inte ske tafatt eller tvivlande. De skall tillkännage tillsammans med aposteln Petrus: "Det var inte några utstuderade myter vi följde, när vi förkunnade för er vår Herre Jesu Kristi makt och hans ankomst, utan vi var ögonvittnen till Jesu majestät." Andra Petrusbrevet 1:16. Varje Kristi tjänstgörande predikant och varje lärare bör kunna stämma in i den älskade Johannes' uttalande: "Ja, livet uppenbarades, vi har sett det och vittnar om det och förkunnar för er det eviga livet, som var hos Fadern och uppenbarades för oss." Första Johannesbrevet 1:2.

Jorden – invid Vägen

Det, som liknelsen om sättningsmannen mest handlar om, är verkan av fröns sådd i mullen. Med denna liknelse säger Kristus egentligen till Sina åhörare: Det är inte säkert för Er, att stå och kritisera Mitt arbete, eller att hänge Er åt besvikelser, för att det inte passar ihop med Era uppfattningar. Den viktigaste frågan för Er är: Hur bemöter Ni Mitt budskap? Ert eviga öde beror på, om Ni antar eller förkastar det.

Då Han förklarade, att säden föll vid vägkanten, sade Han: "När någon hör budskapet om riket men inte förstår det, kommer den onde och rycker bort det som blivit sått i hans hjärta. Detta är sådden vid vägen."

Fröna sådda i vägkanten står för Guds ord, som faller i den ouppmärksamme lyssnarens hjärta. Likt en hårt nedtrampad stig, tillplattad av människors och djurs fötter, är det hjärta, som blir en huvudled för världslig trafik, dess nöjen och synder. Det är upptaget av själviska målsättningar och eftergivenhet för synd, varigenom själen "förhärdas genom syndens makt att bedra." Hebréerbrevet 3:13. De andliga förmågorna förlamas. Människor hör ordet, men förstår det inte. De inser inte, att detta gäller dem själva. De medger varken sitt behov, eller sin fara. De uppfattar inte Kristi kärlek, och de förbigår Hans budskap om nåd som något, som inte angår dem.

Liksom fåglarna är kvicka, att picka i sig fröna från vägkanten, är Satan snar till, att borsta bort alla gudomliga sanningar ur själen. Han fruktar, att Guds ord skall väcka de nonchalanta, och visa sig vara verksamt även i det mest förhärdade hjärta. Satan och hans änglar besöker församlingar, där evangeliet förkunnas. Medan himmelska änglar försöker, att inpränta Guds ord i hjärtan, är fienden på vakt, för att sätta ordet ur funktion. Med ett allvar, som endast går att likna vid hans ondska, försöker han, att omöjliggöra Guds Andes verk. När Kristus

drar själen med Sin kärlek, söker Satan, att avleda uppmärksamheten, så att personen inte uppsöker Frälsaren. Fienden frestar sinnet med världsliga planer. Han uppeggar till kritik, eller sporrar till tvivel och vantro. Måhända talarens ordval eller uppträdande inte behagar åhörarna, och så koncentrerar de sig på dessa brister. Således gör den sanning, som de saknar, och som Gud i nåd har sänt dem, inget varaktigt intryck.

Satan har många medhjälpare. Talrika bekännande kristna bistår frestarens bortsnappande av sanningens frön ur andras hjärtan. Många, som lyssnar till förkunnelsen av Guds ord, gör det till föremål för kritik där hemma. De sitter och dömer över predikan, såsom de skulle göra med orden från en föredragshållare eller politiker. Det budskap, som de borde betrakta som Herrens ord, bemöts med skojfriska eller sarkastiska kommentarer. Predikantens karaktär, bevekelsegrunder och handlande samt församlingsmedlemmarnas uppträdande diskuteras fritt. Det fällt hårda domar, nedsättande prat och bakdantande förekommer, och detta lyssnar icke omvända människor till. Så här formulerar föräldrar sig ofta inför sina egna barn. Därigenom ödeläggs akningen för Guds budbärare, och vördnadsfullheten för deras budskap. Och många blir lärda, att de skall betrakta Guds ord lättsinnigt.

På det här viset uppfostras många unga till, att bli hedningar i påstått kristna hem. Och föräldrarna undrar sedan, varför deras barn är så litet intresserade av evangeliet, och så snara till, att betvivla Bibelns sanning. De förundras över, att det är så vanskligt, att nå dem genom moralisk och religiös påverkan. De ser inte, att deras eget exempel har förhärdat deras barns hjärtan. Den goda säden finner ingen plats, att slå rot på, och då rycker Satan bort den.

På stenig mark

”Det som såddes på stenig mark är den som hör ordet och genast tar emot det med glädje, men inte har någon rot. Han håller ut endast en tid, och möter han lidande eller förföljelse för ordets skull, så kommer han genast på fall.”

Den säd, som sprids på stenig mark, hamnar i ett tunt jordlager. Plantan skjuter snabbt upp, men rötterna kan inte tränga igenom underlaget, för att få näring till sitt växande, och snart nog vissnar den. Många religiösa bekännare är åhörare på stenig mark. Liksom stengrunden ligger under jordlagret, ligger det naturliga hjärtats självskhet nere i deras goda önskingars och avsiktens mylla. Kärleken till jaget har inte tyglats. De har inte uppfattat syndens övermåttan stora syndfullhet, och hjärtat har inte ödmjukats under en förnimmelse av skuld. Måhända denna klass är lätt, att överbevisa om sanningen och verkar vara tydligt omvända, men de har blott en ytlig religion.

Det är inte för att människor omgående tar emot ordet, ej heller för att de gläder sig åt detta, som de faller ifrån. Så snart, som Matteus hörde Frälsarens kall, reste han sig, lämnade allt och följde Honom. Lika snart, som det gudomliga ordet kommer in i våra hjärtan, önskar Gud, att vi skall ta emot det; och det är rätt och riktigt, att göra det i glädje. ”På samma sätt blir det glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig”. Lukas 15:7. Och den själ, som gläder sig, tror på Kristus. Men det sägs om dem i liknelsen, att de strax tog emot ordet, utan att

Bonden, som ”genast räcker ut skäran, eftersom skördetiden är inne”, kan inte vara någon annan, än Kristus. Det är Han, som kommer att inhösta jordens gröda på den sista, stora dagen. Men såningsmannen står för dem, som arbetar å Kristi vägnar. Det sägs, att säden ”kommer upp och skjuter i höjden, han vet själv inte hur”, och det passar inte in på Guds Son. Kristus sover inte på Sin post, utan övervakar Sina skyddslingar dag och natt. Han är inte omedveten om, hur vetet växer.

Liknelsen om vetet uppenbarar, att Gud verkar i naturen. Vetet äger självt en spirande princip, en princip, som Gud Själv har lagt ned i vetet. Om vetet lämnades åt sig självt, skulle det inte ha kraft till, att spira. Människan har sin del att göra, för att främja vetets växt. Hon måste förbereda och gödsla jorden samt sprida säden. Hon måste odla åkern. Men sedan når hon en punkt, där hon inte förmår mera. Människans styrka och visdom kan inte frambringa den levande plantan från fröet. Människan må anstränga sig till det yttersta, men måste ständigt lita på Honom, som har förenat sådden och skörden med Sin egen allsmåttiga kraft.

Det finns liv i säden, det finns kraft i jorden; men med mindre en oändlig kraft utövas dag och natt, ger säden ingen avkastning. Regn måste sändas, för att ge de törstiga åkrarna näring, solen måste värma, det måste överföras elektrisk energi till det nedgrävda fröet. Det är blott Skaparen, som kan framkalla det liv, som Han har lagt in. All säd växer, alla plantor utvecklas genom Guds kraft.

”Ty liksom jorden låter sina växter spira fram och en trädgård låter sin sådd växa upp, så skall Herren HERREN låta rättfärdighet och lovsång växa upp inför alla hednafolk.” Jesaja 61:11. Så, som det förhåller sig med naturen, så förhåller det sig med den andliga sådden; sanningsläraren måste först bereda hjärtats grogrund; han måste så säden, men bara den kraft, som ger liv, är från Gud. Här har vi en punkt, där människor bemödar sig förgäves. Fastän vi skall förkunna ordet, kan vi inte tillhandahålla den kraft, som livar själen, och får rättfärdighet och lovprisning att springa fram. Vid förkunnandet av ordet måste det förekomma ett väsen, som verkar utöver människors kraft. Endast genom den gudomlige Anden blir ordet levande och kraftfullt till, att förnya själen till evigt liv. Detta är, vad Kristus sökte, att inpränta i Sina lärjungar. Han lärde dem, att de inte besatt något av naturen, som kunde göra deras arbete framgångsrikt, utan att det är Guds mirakelverkande kraft, som skänker Hans eget ord livskraft.

Såningsmannens arbete är ett trons arbete. Han kan inte förstå hemligheten bakom fröets spirande och växt. Men han hyser tillit till de redskap, med vars hjälp Gud kommer vegetationen att blomstra. Genom att sprida sina frön på marken, kastar han bort de dyrbara kornen, så att de kan ge bröd till hans familj. Men han ger bara upp det nuvarande goda, för att få mera tillbaka. Han kastar ut fröna i förväntan om, att inhösta en rik skörd. Så skall också Kristi tjänare verka, de skall förvänta sig en skörd av den säd, som de utsår.

Den nyttiga säden må ligga obemärkt för en tid i ett kallt och världsligt hjärta, där den inte tycks ha slagit rot; men när Guds Ande sedan blåser på själen, spirar den dolda säden, och bär till sist frukt till Guds ära. I vårt livsarbete vet vi inte, om det

Gudens ord. Han söker det eviga livet helhjärtat, utan förbehåll, och ämnar åtlöda sanningen, om det så kostar förlust, förföljelse, eller till och med död.

Och han frambringar frukt "med tålmodighet" {King James Version}. Ingen, som tar emot Guds ord, befrias från vanskligheter och prövningar; men när vanskligheterna kommer, blir den sanne kristne inte rastlös, misstroende eller missmodig. Även om vi inte ser den säkra utgången av det hela, eller fattar avsikten bakom Guds försyn, skall vi inte kasta bort vår tillit. Vi bör i stället tänka på Herrens nådegåvor och lägga alla våra bekymmer på Honom samt tåligt invänta Hans undsättning.

Det andliga livet stärks genom konflikter. Tappert uthärdade prövningar utvecklar karaktärsstyrka och för med sig dyrbara nådegåvor. Trons, saktmodets och kärlekens fulländade frukter mognar ofta bäst under hotande och mörka skyar.

"Se, hur jordbrukaren tåligt väntar på jordens dyrbara skörd, tills den får höstregn och vårregn." Jakobsbrevet 5:7. Således skall den kristne vänta tålmodigt på förverkligandet av Guds ord i hans liv. När vi ber om Andens nådegåvor, verkar Gud ofta, för att besvara våra böner, genom att försätta oss i förhållanden, där dessa frukter utvecklas; men vi förstår inte Hans avsikter, Hans förunderliga åtgärder och tappar modet. Likväl kan ingen utveckla dessa nådegåvor utan ständig växt och fruktbarande. Vår uppgift är, att ta emot Guds ord och hålla fast i det, placera oss själva helt i dess kontroll, och då uppnå våra mål.

"Om någon älskar mig", sade Kristus, "håller han fast vid mitt ord, och min Fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och ta vår boning hos honom." Johannes 14:23. En mäktigare inverkan kommer att omsluta oss, ett fullkomligt sinne kommer att behärska oss; ty då har vi en levande förbindelse med den outtömliga kraften. Vi kommer i våra liv som troende att tillfångatas av Jesus Kristus. Vi kommer ej längre att i allmänhet leva själviskt, utan Kristus kommer att leva i oss. Hans karaktär kommer att genomsyra vår natur. På det här sättet kommer vi att bära den Helige Andes frukter – "hundrafalt och sextiofalt och trettiofalt."

"Först strå, sedan ax"

Detta kapitel bygger på Markus 4:26-29.

Liknelsen om såningsmannen väckte många frågor. Några av åhörarna drog slutsatsen härav, att Kristus inte tänkte upprätta ett jordiskt rike, och många blev nyfikna och förvirrade. Eftersom Han blev varse deras villrådighet, använde Kristus andra illustrationer, varigenom Han fortsatt försökte, att vända deras tankar från hoppet om ett världsligt rike, hän till Guds nåds verk i själen.

"Jesus sade: 'Guds rike är likt en man som sår säd i jorden. Han sover och stiger upp, natt följer på dag och säden kommer upp och skjuter i höjden, han vet själv inte hur. Av sig själv ger jorden gröda, först strå, sedan ax och därefter fullmoget vete i axet. Och när grödan är mogen räcker han genast ut skäran, eftersom skördetiden är inne.'"

noggrant överväga saken. De övervägde inte, vad Guds ord kräver av dem. De tar inte alla sina dagliga vanor i beaktande, de överlämnar sig inte åt ordets kontroll.

Växten sänker rötterna djupt ned i jorden, och så suger dessa upp näring till växten, utan att det går att se. Likadant är det med den kristne; det är genom själens osynliga förening med Kristus, genom tro, som det andliga livet får näring. Men de, som lyssnar stående på stenig mark, litar på jaget, i stället för på Kristus. De litar på sina goda gärningar och goda impulser, och känner sig starka i sin egen rättfärdighet. De är inte starka i Herren, och i Hans makts styrka. En sådan person "har inte någon rot"; han är nämligen inte bunden till Kristus.

Den varma sommarsolen, som stärker och mognar den tåliga spannmålen, utplånar växter, som saknar djupa rötter. Så förhåller det sig med den rotlöse, han "håller ut endast en tid", och "möter han lidande eller förföljelse för ordets skull, så kommer han genast på fall." Många tar snarare emot evangeliet som en flyktväg ut ur lidande, än som befrielse från synd. De gläder sig ett tag, för de tror, att religionen skall skona dem från svårigheter och prövningar. När livet går som en dans för dem, kan de te sig som pålitliga kristna. Men de utmattas under hårda frestelsers prövningar. De förmår inte, att uthärda skam för Kristi skull. När Guds ord pekar ut en dold synd, eller det fordrar självförnekelse eller uppoffring, tar de anstöt. Det skulle kosta dem för mycken möda, att förändra livet i grund och botten. De betraktar de aktuella besvären och prövningarna, och glömmer de eviga realiteterna. Liksom de lärjungarna, som lämnade Jesus, är de redo att säga: "Det här är ett hårt tal. Vem står ut med att höra det?" Johannes 6:60.

Det är väldigt många, som hävdar sig att tjäna Gud, men som inte känner Honom av egen erfarenhet. Deras önskan om, att göra Hans vilja, bottnar i deras egna böjelser, den beror ej på den Helige Andes djupgående överbevisning. Deras uppförande är inte i samklang med Guds lag. De bekänner sig till, att ha antagit Kristus som sin Frälsare, men de tror inte, att Han kan ge dem kraft till, att övervinna synden. De har inget personligt förhållande till en levande Frälsare, och därför uppvisar deras karaktärer både nedärvda och uppammade brister.

Det är en sak, att finna sig i den Helige Andes allmänna verkan, men något helt annat, att godta Hans särskilda verkan, där Han tillrättavisar och manar till ånger över synd. Många känner sig avskurna från Gud, en förnimmelse av den egna tråldomen under jaget och synden; de anstränger sig, för att göra bättring; men de korsfäster inte jaget. De lägger inte sig själva helt och hållet i Kristi händer, de söker inte den gudomliga kraften, till att göra Hans vilja. De låter inte forma sig till likhet med Guds väsen. De erkänner sin syndfullhet, men de ger inte upp sina enskilda synder. Den gamla, själviska naturen ges kraft genom varje felaktig handling.

Det enda hoppet för dessa själar är, att de känns vid sanningen i Kristi ord till Nikodemus: "ni måste födas på nytt." "Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike." Johannes 3:7, 3

Sann helighet är helhjärtad tjänst för Gud. Detta är betingelsen för ett sant kristet liv. Kristus ber om förbehållslös helgelse. om odelat tjänande. Han kräver hjärta,

sinne, själ och styrka. Jaget skall inte omhuldas. Han, som lever för sig själv, är inte en kristen.

Kärleken måste styra varje handling. Kärleken är det bärande elementet hos Guds styre i himmelen och på jorden, och den måste vara grundvalen för den kristnes karaktär. Inget annat gör honom ståndaktig och låter honom förbli ståndaktig. Inget annat sätter honom i stånd till, att stå emot prövning och frestelse.

Och kärleken märks genom offervilligheten. Frälsningsplanen bygger på ett offer – ett så brett, djupt och högt offer, att det inte kan mätas. Kristus gav allt för oss, och de, som tar emot Kristus, är beredda, att offra allt för Återlösarens skull. Tanken på Hans ära och härlighet kommer först.

Om vi älskar Jesus, kommer vi att älska, att leva för Honom, och bära fram tackoffer till Honom, att arbeta för Honom. Själva arbetet kommer att vara lätt. För Hans skull skyr vi ej smärta, slit och uppoffringar. Vi delar Hans längtan efter människors frälsning. Vi känner samma ömma längtan efter själar, som Han gjorde.

Detta är Kristi religion. Allt annat, än detta är bedrägeri. Blott en teoretisk sanning eller bekännelse som lärjunge frälsar inga själar. Vi tillhör inte Kristus, med mindre vi är Hans fullt ut. Det är genom ett halvhjärtat kristet liv, som människor blir vacklande till sina avsikter och lätt ändrar sina önskningar. Arbetar man på, att tjäna både jaget och Kristus, blir stengrunden hårdare, och när prövningarna kommer över en, dukar man under.

Ibland tistlar och törnen

”Det som såddes bland tistlar är den som hör ordet, men världsliga bekymmer och bedräglig rikedom kväver ordet, så att det blir utan frukt.”

Evangeliets säd faller ofta ibland törnen och giftigt ogräs; och såvida inte det sker en moralisk förvandling i människohjärtat, om de gamla vanorna och handlingarna samt det tidigare syndiga levernet inte ges upp, om Satans egenskaper inte fördrivs från själen, kvävs veteskörden. Törnena tar dess plats, på vetets bekostnad.

Nåden kan bara trivas i ett hjärta, som hela tiden bereds för sanningens dyrbara säd. Syndens törnen frodas i alla jordmåner; de behöver ingen uppodling; men nåden måste odlas och skötas noga. Tistlar och törnen kommer alltid att spira, och reningsarbetet måste hela tiden förbättras. Om hjärtat inte hålls under Guds kontroll, om den Helige Ande inte verkar oupphörligt med, att förfina och förädla karaktären, tar ingrodda vanor över. Människor kan bekänna, att de tror på evangeliet, men blir de inte helgade genom evangeliet, är deras bekännelse till ingen nytta. Vinner de inte seger över synden, vinner synden seger över dem. De törnen, som har klipps bort, men inte ryckts upp med rötterna, växer raskt, tills själen är översållad av dem.

Kristus angav noga de ting, som är farliga för själen. I Markus omtalar Han denna världs bekymmer, rikedomens bländverk och livets nöjen. Lukas

deras hjärtan. De skulle komma att lida straff för sin medvetna okunskap och självförvållade blindhet. Men Kristus lärde Sina lärjungar, att de skulle öppna sina sinnen för undervisning, och vara redo, att tro. Han uttalade en välsignelse över dem, för att de såg och hörde med ögon och öron, som trodde.

Den goda jordens åhörare tar ”det till {sig}, inte som ett ord från människor utan som Guds eget ord, något som det verkligen är”. Första Tessalonikerbrevet 2:13. Endast den, som tar emot Skrifterna som Guds personliga tilltal, är en sann elev. Vederbörande skälver inför ordet; ty det är en verklighet för honom eller henne! Personen öppnar upp förståndet och hjärtat, för att ta emot det. Sådana lyssnare var Kornelius och hans vänner, som sade till aposteln Petrus: ”Nu är vi alla här inför Gud för att höra allt vad Herren har befallt dig att säga.” Apostlagärningarna 10:33.

Kunskap om sanningen hänger inte lika mycket på förståndets styrka, som på rena avsikter, enkelheten hos tron, som vilar på allvar och beroende. Guds änglar nalkas dem, som söker efter gudomlig vägledning av ödmjukt hjärta. Den Helige Ande ges, för att öppna sanningens rikedomar för dem.

Den goda jordens åhörare behåller ordet, väl de har uppfattat det. Därmed misslyckas Satans och alla hans onda hantlangares försök till, att driva bort det.

Det är inte nog, att blott höra eller läsa ordet. Den, som vill gagnas av Skrifterna, måste ingående begrunda den sanning, som framställs för honom. Individerna måste lära sig det sanna ordets betydelse genom allvarligt menad uppmärksamhet och eftertanke under bön samt dricka djupt av andan hos de heliga oraklerna.

Gud påbjuder oss, att fylla sinnet med stora, rena tankar. Han önskar, att vi skall grundligt tänka på Hans kärlek och barmhärtighet, att studera Hans förunderliga verk i den väldiga räddningsplanen. Då kommer nämligen vår insikt om sanningen att fortlöpande öka, samtidigt som vår önskan lyfter och får vingar och tänkandet blir klarare. Den själ, som uppehåller sig i en ren atmosfär med rena tankar, förvandlas genom samvaron med Gud i studiet av Skrifterna.

”... och som bär frukt”. De, som har hört ordet, och bevarar det, frambringar frukt i form av lydnad. Guds ord, som tas emot i själen, yttrar sig i form av Guds gärningar. Följderna härav märks på en Kristuslik karaktär och ett leverne likt Frälsarens. Kristus sade om Sig Själ: ”Att göra din vilja, min Gud, är min glädje, din lag är i mitt hjärta.” Psaltaren 40:9. ”Ty jag söker inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig.” Johannes 5:30. Och Skriften säger: ”Den som säger sig förbli i honom är skyldig att själv leva så som han levde.” Första Johannesbrevet 2:6.

Guds ord hamnar ofta i kollision med människors nedärvda och uppodlade karaktärsegenskaper och deras levnadsvanor. Men den goda jordens åhörare, som tar emot ordet, godkänner alla dess betingelser och krav. Personens levnadsvanor, böjelser och praxis underställs Guds ord. Vederbörande anser, att begränsade, felande människors bud blir obetydliga vid sidan av den allsmäktige

arbete. Således går det naturliga hjärtats onda böjelser bara att övervinna genom allvarlig strävan i Jesu namn och styrka. Herren påbjuder oss genom Sina profeter: "Bryt er ny mark! Så inte bland törnen." "Så åt er i rättfärdighet, skörda efter kärlekens bud". Jeremia 4:3; Hosea 10:12. Detta arbete önskar Han, att utträtta för oss, och Han ber oss om, att samverka med Honom.

Såningsmannen har ett arbete att utföra med, att bereda hjärtan på, att ta emot evangeliet. Förkunnarna håller för många predikningar, och det utträttas för litet verkligt hjärta-till-hjärta-arbete. Det behövs personligt arbete för själar, som håller på att gå förlorade. Med Kristusliknande sympati bör vi komma nära den enskilde, och försöka att väcka hans intresse för det eviga livets stora ting. Vederbörandes hjärta kan vara hårt som en asfalterad huvudled, och det må tyckas vara lönlöst, att presentera Frälsaren för honom; men fastän logiska resonemang må ge dålig avkastning och verka sakna överbevisande kraft, kan Kristi kärlek, som visas vid personligt tjänande, mjuka upp stenhjärtat, så att sanningens frön slår rot.

Alltså har såningsmännen en hel del att göra med, att fröna inte kvävs av törnen, eller förstörs av ett tunt jordlager. Vid kristenlivets början bör envar troende lära känna detta livs fundamentala principer. Han bör lära sig, att han inte bara blir frälst genom Kristi offer, utan att han skall göra Kristi liv till sitt liv och Kristi karaktär till sin karaktär. Alla måste lära sig, att de skall bära bördor och förneka naturliga böjelser. Låt dem lära sig välsignelsen av, att arbeta för Kristus, följa Honom i självförnekelse, där de står ut med hårdhet som goda soldater. Låt dem lära sig, att lita på Hans kärlek och lägga sina bekymmer på Honom. Låt dem smaka glädjen av, att vinna själar för Honom. I kärlek och intresse för de förtappade kommer de att förlora jaget ur sikte. Världsliga nöjen kommer att tappa sin dragningskraft och dess bördor sin förmåga, att göra personen modlös. Sanningens plogbill kommer att utträtta sitt verk. Den kommer att bryta upp den sammanpressade jorden. Den kommer inte bara att hugga av topparna på törnena, utan rycka upp dem med rötterna.

I god jord

Såningsmannen kommer inte alltid att mötas av besvikelser. Om de frön, som föll i god jord, sade Frälsaren: "den som hör ordet och förstår, och som bär frukt, hundrafalt och sextiofalt och trettiofalt." "... som har hört ordet och behåller det i ett uppriktigt och gott hjärta och bär frukt och är uthålliga."

De, som "behåller det i ett uppriktigt och gott hjärta" i liknelsen, äger inte syndfria hjärtan; ty evangeliet skall förkunnas för de förtappade. Kristus sade: "Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare." Markus 2:17. Den, som ger efter för den Helige Andes överbevisning, har ett ärligt hjärta. Han bekänner sin skuld, och känner sitt behov av Guds barmhärtighet och kärlek. Han hyser en uppriktigt önskan om, att lära känna sanningen, så att han kan lyda den. Det goda hjärtat är ett troende hjärta, vars ägare litar på Guds ord. Utan tro är det omöjligt, att ta emot ordet. "... den som kommer till Gud måste tro att han är till och belönar dem som söker honom." Hebréerbrevet 11:6. "... är den som hör ordet och förstår". Fariséerna på Kristi tid blundade, så att de inte såg och höll för öronen, så att de inte hörde; därför nådde sanningen inte

specificerar, vad denna världs bekymmer, rikedomens bländverk och livets nöjen innebär. Sådana företeelser kväver ordet, de hindrar den andliga såddens växt. Härigenom slutar själen, att suga i sig näring från Kristus och då avlider andligheten i hjärtat.

"Världsliga bekymmer." Ingen människa kan undgå de världsliga bekymrens frestelse. För de fattiga för slit och nöd samt fruktan för svält med sig bryderier och bördor. De rika fasar för förluster och en räcka materiella bekymmer. Många av Kristi efterföljare glömmer den läxa Han har påbjudit oss, att lära oss av markens blomster. Dessa personer hyser inte tillit till Hans ständiga omsorg. Kristus kan inte bära deras bördor, eftersom de inte lägger dem på Honom. Därför skiljer livets bekymmer, som borde driva dem till Frälsaren för hjälp och tröst, dem från Honom.

Många, som kunde vara fruktbara i Guds tjänst, blir upptagna av, att skaffa sig rikedomar. De använder alla sina krafter på affärer, och de känner sig nödsakade, att försumma allt av andlig natur. På så sätt skiljer de sig från Gud. Skrifterna ålägger oss, att inte vara "tröga när det gäller nit". Romarbrevet 12:11. Vi skall arbeta, så att vi kan hjälpa de utsatta. Kristna måste arbeta, de måste delta i förvärvslivet, och de kan göra detta, utan att begå synd. Men många blir så upptagna av sin sysselsättning, att de inte får tid till bön, inte tid till att studera Bibeln, inte tid till att söka och tjäna Gud. Emellanåt längtar själen efter helgelsen och himmelen; men den saknar tid till, att vända ryggen åt världens larm, för att lyssna till Guds Andes majestätiska och myndiga yttranden. Evighetens angelägenheter sätts i andra rummet, världens ting högst. Det är omöjligt för ordets säd, att bära frukt; ty själens liv offras som näring åt världsliga törnen.

Och många, som verkar för helt andra mål, faller i en likartad fälla. De verkar för andras bästa; deras plikter är ack så viktiga, de har stort ansvar, men de låter arbetet tränga bort den egna helgelsen. Umgänge med Gud genom bön och studium av Hans ord försummas. De glömmer bort, att Kristus har sagt: "utan mig kan ni ingenting göra." Johannes 15:5. De vandrar bort från Kristus, deras liv genomsyras ej av Hans nåd, och det egna jagets egenskaper läggs i dagen. Deras tjänande förstörs av önskan om den främsta platsen, och av de hårda och kärlekslösa dragen hos ett icke underdånigt hjärta. Häri ligger en av de största orsakerna till misslyckande i det kristna arbetet. Härigenom blir utfallet ofta så magert.

"Bedräglig rikedom." Kärleken till rikedom utgör en förblindande och bedräglig makt. De, som äger världsliga rikedomar, glömmer för ofta, att det är Gud, som har gett dem förmågan till, att skapa sig välstånd. De säger: "Min egen kraft och min hands styrka har skaffat mig denna rikedom." Femte Moseboken 8:17. I stället för, att utveckla tacksamhet mot Gud, orsakar deras rikedom självupphöjelse. De mister förnimmelsen av gudsberoende, och känslan av förpliktelse mot sina medmänniskor. I stället för, att betrakta välstånd som ett medel till Guds ära och mänsklighetens fromma, ser de på det som ett medel till självtjäning. I stället för, att utveckla Guds egenskaper hos människan, utvecklar rikedomens bruk Satans egenskaper hos människan. Ordets frön kvävs av törnen.

”Världsliga bekymmer.” Bekymmer eller nöjen, som bara är till för självtillfredsställelse, är farliga. All självteftergivelse, som blir till en vana, och som försvagar de kroppsliga krafterna, omtöcknar sinnet, eller försämrar den andliga klarsynen, är detsamma som ”de köttliga begären som för krig mot själen.” Första Petrusbrevet 2:11.

”Begär efter allt annat.” Detta är inte nödvändigtvis syndigt i sig självt, utan något, som sätts före Guds rike. Vad, som än drar bort tankarna från Gud, vad, som än drar bort kärleken från Kristus, är en fiende till själen.

Medan sinnet ännu är ungt och livskraftigt samt fortsatt kan utvecklas, är det så frestande, att helt satsa på sig själv. Om världsliga planer slår in, är det lätt hänt, att fortsätta längs den väg, som stillar samvetet och hindrar en från, att bli medveten om, vad som utgör verklig karaktärsutveckling. När omständigheterna underlättar denna utveckling, sker det en tillväxt, som förbjuds av Guds ord.

Under denna formande period av barnens liv, är föräldransansvaret särskilt stort. Det är föräldrarnas uppgift, att omge de unga med rätt inflytande, ett inflytande, som skänker barnen rätt syn på livet och på, hur verklig framgång uppnås. I stället för detta, gör många föräldrar det till sin huvuduppgift, att säkra sina barns världsliga framgång. Alla deras kamrater väljs med detta för ögonen. Många föräldrar upprättar sina hem i storstäder, och inviger barnen i en moderiktig omgivning. De omger dem med ett inflytande, som uppmuntrar till världslighet och stolthet. I denna atmosfär krymper sinne och själ. Livets höga och ädla mål försvinner ur sikte. Privilegiet, att vara Guds söner, arvingar till evigheten, byts ut mot världslig vinning.

Många föräldrar söker, att främja sina barns lycka, genom att ge efter för deras kärlek till nöjen. De låter dem engagera sig i idrott, och delta vid fester samt ger dem pengar att fritt bruka, för att visa upp sig och tillfredsställa jaget. Ju mera traktandet efter nöjen vinner gehör, desto starkare blir denna längtan. Dessa ungdomars intresse upptas allt mer av nöjen, tills de betraktar dem som livets stora mål. De danar latmaskens vanor och ger efter för sina egna önsningar, tills det är nära nog omöjligt för dem, att bli ståndaktiga kristna.

Till och med församlingen, som borde vara sanningens stöttepelare, sporrar till kärlek till nöjen. När pengar skall samlas in till religiösa ändamål, vad brukar då många tillgripa? Jo, basarer, fina måltider, flotta marknader och rent av lotterier samt liknande påfund! Ofta vanhelgas byggnaden för tillbedjan av Gud genom festande och drickande, köpande och säljande samt förlustelser. Respekt för Guds hus och vördnad för Hans tillbedjan minskar därför i de ungas sinnen. Självbehärskningens barriär försvagas. Man vädjar till själviskhet, aptit och kärlek till stoltserande, och detta stärks, eftersom det får fritt utlopp.

Jakten på nöjen och underhållning är en grundbult i städernas liv. Många föräldrar, som väljer ett hem i staden till sina barn, tror sig ge dem bättre möjligheter, men de blir besvikna och ångrar för sent sitt gruvliga misstag. Dagens städer blir snabbt som Sodom och Gomorra. De många helgdagarna uppmuntrar

till lathet. Spännande idrott, teaterbesök, hästkapplöpningar, brännvinsdrickande och utsävningar stimulerar varje lidelse till intensivt uttryck. De unga dras med i denna strömvirvel. De, som lär sig, att älska nöjen för nöjenas egen skull, öppnar slussportarna till frestelser. De hänger sig åt muntert umgänge och tanklöst flabb, och deras samvaro med nöjeslystna utövar en berusande inverkan på sinnet. De förleds från den ena formen för utsävning till den andra, tills de förlorar både önskan om och förmågan till ett nyttigt liv. Deras religiösa håg blir till is; deras andliga liv förmörkas. Alla själens ädlare förmågor, allt, som förbinder människan med den andliga världen, pyser ihop.

Det är riktigt, att några inser sin dårskap och ångrar sig. Måtte Gud förlåta dem! Men de har sårat sina egna själar, och försatt sig själva i livslång fara. Urskiljningsförmågan, som alltid bör kunna sära mellan rätt och fel, ödeläggs i hög grad. De uppfattar inte den Helige Andes vägledande stämma, ej heller blir de varse Satans påfund. Alltför ofta faller de i farans stund för frestelse, och leds bort från Gud. Till sist ligger deras på nöjen byggande liv i ruiner i denna och i den kommande världen.

Bekymmer, rikedom, nöjen – allt brukar Satan i sitt spel om människosjälen. Förmaningen lyder: ”Älska inte världen, inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom. Ty allt som finns i världen, köttets begär och ögonens begär och högmod över livets goda, det kommer inte från Fadern utan från världen.” Första Johannesbrevet 2:15, 16. Han, som läser människors hjärtan som en uppslagen bok, säger: ”Men akta er för att berusa er och dricka er fulla och låta era hjärtan tyngas av det dagliga livets omsorger”. Lukas 21:34. Och aposteln Paulus skriver genom den Helige Ande: ”Men de som vill bli rika, de råkar ut för frestelser och snaror och många oförnuftiga och skadliga begär, som störtar människor i fördärv och undergång. Ty kärlek till pengar är en rot till allt ont. I sitt begär efter pengar har somliga kommit bort från tron och vållat sig själva mycket lidande.” Första Timoteusbrevet 6:9, 10.

Jordmånens beredelse

I liknelsen om såningsmannen visar Kristus de olika utfallen av sådden, beroende på myllan. I varje fall är såningsmannen och säden samma sak. Alltså lär Han ut, att i fall Guds ord inte uträttar sitt verk i våra hjärtan, står orsaken att finna hos oss själva. Dock ligger ödet i våra egna händer. Förvisso kan vi inte göra om oss själva; men det står i vår makt, att välja, och det hänger på oss, vad vi skall bli. Åhörarna vid vägkanten, stengrunden och törnena behöver inte förbli sådana. Guds Ande försöker alltid, att bryta den förblindande förtrollning, som håller människor bundna vid världsliga ting, och att väcka en önskan om den oförgångliga skatten. Det är när Anden motarbetas, som människor blir ouppmärksamma på eller försummar Guds ord. De rår själva för hjärtats hårdhet, som hindrar den goda sädens rotfäste, liksom ogräsets tillväxt, som bromsar karaktärens utveckling.

Hjärtats trädgård måste odlas och skötas om. Jorden måste plöjas upp genom djup syndaånger. Giftiga, sataniska plantor måste rivas upp med rötterna. Den jord, som tidigare har grott igen av törnen, går endast att förberedas genom flitigt